

BENDRUOMENĖS SKELBIMAI

► ŽOLINĖ - MARIJOS DANGUN ĖMIMO ŠVENTĖ

Rugpjūčio 15 d. maloniai kviečiame šeimas, turinčias vaikų iki 17 m. švęsti kartu „Žolinę – Marijos dangun ėmimo šventę“. Šventės programa: 10.30 – Šv. Mišios bažnyčioje (turėti Žolinės šventei skirtą puokštelę). 12.00 – 16.30 Lurdo slėnyje animuotas Dievo šlovinimas vaikams ir visiems; piknikas ant žolės; teatralizuota šventė; vainikavimas ir dabinimas Lurdo kalno Švč. Mergelės Marijos garbei; linksmi žaidimai ir sportinės atrakcijos; varžytuvės; rankdarbių ir piešimo ant „žolės“ pleneras.

► ŽOLINĖ

Rugpjūčio 15 d., antradienį, šv. Mišias švęsimė 8.00, 10.30, 12.30 ir 18.00 val. Šv. Mišių metu bus šventinami šių metų derliaus vaisiai ir žolynai.

► REGISTRACIJA I KOMUNIJAI IR SUTVIRTINIMO SAKRAMENTUI

Pirmajai Komunijai vaikai registruojami nuo 9 metų, Sutvirtinimui registruojami tikintieji, kurie Sutvirtinimo sakramento teikimo dieną (planuojama 2018 m. vasarą) bus sulaukę 15 metų. Suaugę, norintys ruošti Krikštui, Pirmajai Komunijai, Sutvirtinimo sakramentui. Registracija vyks nuo rugpjūčio 17 d. – rugsėjo 18 d., 15.00 – 17.50 val. (darbo dienomis) parapijos namuose. Vaikus ir paauglius registruoja tėvai. Auka nuo 15 € (skiriama parapijos katechetinei veiklai, alfa kurso lektoriams, alfa išvykai, lytiškumo ugdymo savaitgaliui, pratyboms, parapijos namų išlaikymui ir t. t.). Registracijai reikalingi dokumentai: I Komunijai – Krikšto liudijimo kopija; Sutvirtinimui – Krikšto ir I Komunijos liudijimų kopijos. Nebus registruojami tie, kurie neturės dokumentų kopijų.

► KELIONĖ Į VARNIUS

Maloniai kviečiame vykti į Varnius, Žemaičių vyskupystės įsteigimo 600 m. jubiliejaus iškilmes ir Telšių vyskupijos penktąjį Eucharistinį kongresą. Išvykimas - rugpjūčio 20 d., sekmadienį, 9.00 val. nuo Kretingos Kultūros centro. Kaina - 5 €. Registruotis parapijos raštinėje.

LITURGINIAI SKAITINIAI

- 14 P — Šv. Maksimilijonas Marija Kolbė, kunigas, kankinys
Išt 10, 12-22; Ps 147, 12-13. 14-15. 19-20; Mt 17, 22-27
ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS ĖMIMO Į DANGŲ
IŠKILMĖS VIGILIJA
1 Kr 15, 3-4. 15-16; 16, 1-2; Ps 131, 6-7. 9-10. 13-14; 1 Kor 15, 54-57;
Lk 11, 27-28
- 15 A — SVC. MERGELĖS MARIJOS ĖMIMAS Į DANGŲ (Žolinė)
Apr 11, 19a; 12, 1. 3-6a. 10ab; Ps 44, 10bc. 11-12. 16; P.: 10b;
1 Kor 15, 20-26; Lk 1, 39-56
- 16 T — Šv. Steponas Vengras
Išt 34, 1-12; Ps 65, 1-3a. 5 ir 8. 16-17; Mt 18, 15-20
- 17 K — Šv. Hiacintas, kunigas
Joz 4, 7-10a. 11, 13-17; Ps 113, 1-6; Mt 18, 21 - 19, 1
- 18 P — Joz 24, 1-13; Ps 135, 1-3. 16-18. 21-22 ir 24; Mt 19, 3-12
- 19 S — Šv. Jonas Eudas, kunigas
Joz 24, 14-29; Ps 15, 1-2a ir 5. 7-8. 11; Mt 19, 13-15
- 20 S — XX EILINIS SEKMADIENIS
Iz 56, 1. 6-7; Ps 66, 2-3. 5-6. 8; Rom 11, 13-15. 29-32; Mt 15, 21-28

Viešpaties Apreiškimo Švč. M. Marijai parapija, Vilniaus g. 2, 97129 Kretinga
tel.: (8-445) 76373, mob.: 8 686 30227; faksas: (8-445) 77481; el. paštas: kretingosparapija@gmail.com
Parapijos interneto svetainės adresas: www.kretingospranciskonai.lt
Parapijos raštinės darbo laikas: 9.00 - 13.00 ir 15.00 - 19.00, sekmadieniais 9.00 - 14.00
banko sąsk.: Kretingos Viešpaties Apreiškimo Švč. M. Marijai parapija,
j.m. kodas - 190769729, sąsk. nr. - LT904010041800022330, DnB bankas, Kretingos sk.
Laikraštėlių parengė Giedrė Gagailaitė
Laikraštėlių galite prenumeruoti el. paštu apsilankę parapijos interneto svetainėje.

KRETINGOS VIEŠPATIES
APREIŠKIMO ŠVČ. M. MARIJAI
BENDRUOMENĖS
INFORMACINIS LAPELIS

Nr. 973
XIX EILINIS
SEKMADIENIS
2017 m. rugpjūčio 13 d.

Kelyje

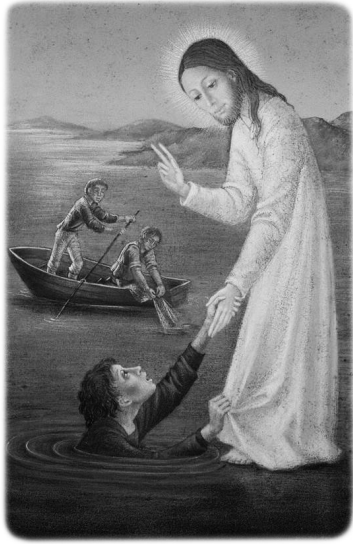
ŠV. KLARA

Klara gimė 1193 m. Asyžuje turtingoje ir kilmingoje šeimoje. Pamaldumą Klara paveldėjo iš Ortulanos – mamos, kuri, subūrusi ponių būrelį, šelpė vargšus, dirbo gailestingumo darbus ir dalyvavo kelionėse į šventas vietas. Ortulana garsėjo savo pamaldumu, todėl Asyžuje pelnė pagarbą ir susižavėjimą. Besiartinant gimdymo dienoms, Klaros motiną Ortulaną buvo apėmusi gresiančio pavojaus baimė. Kaip visad jos priebėga buvo malda. Nuėjusi į bažnyčią ir parklupusi prieš Nukryžiuotąjį, ji karštai meldė Dievo padėti jai sunkią valandą... Vėliau jau paūgėjusiai savo dukrai Klarai ji pasakojo, kad tą dieną, besimeldama bažnyčioje, ji aiškiai girdėjo žodžius: „Nesibaimink moterie, nes tu laimingai pagimdysi šviesą, kuri apšvies pasaulį“. Todėl Favaronės šeimos pirmagimė prie krikšto šaltinio ir buvo pavadinta Klaros vardu (lot. Clarus - aiškus, šviesus, spindintis). Nustatyti Klaros pašaukimo akimirkos neįmanoma, nes tai lieka vienos sielos paslaptimi; be to, siela dažniausia atpažįsta savyje šaukiančiojo balsą ne staiga, o pamažu, diena po dienos, patirdama vis stipresnę dieviškosios malonės galią. Tačiau kalbant apie Klarą, reikia pasakyti, kad Dievas labai anksti apsigyveno jos sieloje tik jėdviem žinomu būdu. Būdama dar visai jauna, Klara pajuto esanti Viešpaties pašaukta gyventi dėl Jo, visą gyvenimą skiriant atgailai ir maldai. Tai ji galutinai pajuto ir suprato tik apšviesta pokalbio su Pranciškumi. Jai buvo būtina visiška tyla, kurioje galėtų aiškiau girdėti bei teisingai suprasti sieloje kylantį Dievo balsą ir džiaugtis Jo saldybe. Tačiau kai Klarai suėjo septyniolika, jos tėvas pradėjo rūpintis santuoka, bet ji nepakluso tėvo valiai. Tuo metu gatvėse pamokslaudavo Pranciškus. Kai jie susitiko, ji pažino jį kaip tikrą dvasinį brolių. Pagal to meto išlikusią „legendą“, Pranciškus padarė jai, kad nekreiptų dėmesio į pasaulio tuštumą, nes „kokia yra sausa pasaulio viltis ir koks apgaulingas yra grožis“. Todėl Pranciškus šnibždėjo apie švelnias sužieduotuves su Kristumi, įtikindamas išsaugoti mergystės skaistumą. 1212 m. kovo 18 d. per Verbų sekmadienį, kai visos to meto kilmingos merginos ėjo po vieną pasiimti iš vyskupo palmės šakelės, Klara nėjo prie vyskupo, bet pasiliko stovėti savo vietoje, tokiu būdu skatindama jį patį ateiti. Todėl vyskupas pats padavė jai palmės šakelę, tai buvo simbolinis žingsnis, reiškiantis to meto elgesio normų paniekimą ir vyskupo pagarbą dieviškam balsui, kviečiančiam Klarai priimti „kankinystės palmę“. Tą patį vakarą Klara slapta išvyko iš namų į Porciunkulę, ir ten, nedidėleje Švč. Mergelės Marijos bažnytelėje, dalyvaujant broliams, Pranciškus priėmė jos įžadus. Po to Pranciškus palydėjo ją į benediktinių vienuolyną San Paolo delle Abbadesse. Po kiek laiko giminės ten surado ją ir pabandė grąžinti namo, tad Klara buvo perkelta į kitą vienuolyną - Sant Angelo di Panzo, kuriam prie Klaros prisijungė jos sesuo Agnietė - pirmoji Klaros sekeja. Pranciškus ją taip pat išventino į vienuoles. Galiausiai Pranciškus padėjo sesėms persikelti į nedidelį vienuolyną, prisiliejusį prie šv. Damiano bažnytelės, nuostabios neturto šventovės, kurią atstatė pats Pranciškus. Siame vienuolyne Klara išgyveno 42 metus, iki pat savo mirties. Dažnai Klara išminties sėmėsi iš Evangelijos pagal Matą, ypač - iš „Kalno pamokslų“. Nors jos cituojami fragmentai atspindi didžią Jėzaus pamokymų įvairovę, ji pati nuolat grįžta prie eilučių apie neturtą, apie neturtėlių palaiminimą, apie žemiškųjų gėrybių praeinamumą ir galutinį atlygį. Tokia perspektyva Klaros raštai artimi Mato karalystės, priklausančios tikriesiems neturtėliams, teologijai. Klaros raštai - kuklus jos biografiniai liudytojai. Tačiau jais iškyla visa moters, pasirinkusios savo kelrodžiais neturtą, skaistumą bei klusnumą ir, kaip nuo pat pradžių buvo lemta, apšvietusios pasaulį ryškia šviesa, religinio gyvenimo vizija. (Parengė br. Kęstutis Reizgys OFM, 2006 m.; Bernardinai.lt archyvas)

IŠ PIRMOSIOS KARALIŲ KNYGOS (19, 9A. 11-13A)

Atėjęs ligi Dievo kalno Horebo, Elisas užsuko į urvą nakvynės. Į jį štai prabilo Viešpats: „Išeik ir stokis ant kalno prieš Viešpatį!“

Ir štai praėjo Viešpats. Pirm Viešpaties ėjo stiprus, smarkus vėjas, draskydamas kalnus ir daužydamas uolynus. Bet Viešpats nebuvo vėtroje. Po vėtros pakilo žemės drebėjimas. Bet Viešpats nebuvo žemės drebėjime. Po drebėjimo užėjo ugnis. Bet Viešpats nebuvo ugnyje. Praėjus ugniai, prasidėjo švelnus, ramus šlamėjimas. Tatai išgiręs, Elisas apsiaustu užsidengė veidą išėjo iš urvo ir atsistojo prie jo angos.

ATLIEPIAMOJI PSALMĖ (84, 9-14)

P. Parodyk mums, Viešpatie, savo gerumą, suteik išganingą pagalbą.

Noriu išgirsti, ką Viešpats Dievas byloja: jis skelbia ramybę savo žmonėms – savo bičiuliams. Tikrai jis tuos netrukus išgelbės, kurie jo šventai bijo, ir Dievo garbė sugrįš į mūs šalį. – P.

Susitiks ten Gailestingumas ir Ištikimybė, pasibučiuos Taika su Teisybe. Žemėje dygs Ištikimybė, iš dangaus pažvelgs meiliai Teisybė. – P.

Visokių gėrybių duos Viešpats, derlinga bus mūsų žemė. Teisybė jo akivaizdoj vaikščios, o josios pėdom seks Dievo palaima. – P.

IŠ ŠVENTOJO APAŠTALO PAULIAUS LAIŠKO ROMIEČIAMS (9, 1-5)

Broliai!

Sakau tiesą Kristuje, nemeluoju, – tai liudija ir mano sąžinė Šventojoje Dvasioje, kad labai liūdžiu ir nuolat širdį man skauda.

Man mieliau būtų pačiam būti prakeiktam ir atskirtam nuo Kristaus vietoj savo brolių, tautiečių pagal kūną. Jie yra izraelitai, turintys išūnystę, garbę, sandoras, įstatymų leidybą, Dievo garbinimą ir pažadus; jiems priklauso protėviai, ir iš jų kūno atžvilgiu yra kilęs Kristus – visiems viešpataujantis Dievas, šlovingas per amžius. Amen!

ALELIUJA. *Dieve, tavų mano viltys, tavo žodžiu pasitiki mano siela.* ALELIUJA.

EVANGELIJA PAGAL MATAŲ (14, 22-33)

Tuoju po minios pavalgydinimo Jėzus prispyrė mokinius sėsti į valtį ir plaukti pirma jo kitapus ežero, kol jis atleisias minią. Atleidęs minią, jis užkopė nuošaliai į kalną melstis. Ir atėjus vakarui, jis buvo ten vienas.

Tuo tarpu valtis jau toli toli nuplaukė nuo kranto, blaškoma bangų, nes pūtė priešingas vėjas. Ketvirtos nakties sargybos metu Jėzus atėjo pas juos, žengdamas ežero paviršiumi. Pamatę jį einantį virš vandens, mokiniai nusigando ir, manydami, jog tai šmėkla, iš baimės ėmė šaukti.

Jėzus tuojau juos prakalbino: „Nusiraminkite, tai aš, nebijokite!“

Petras atsiliepė: „Viešpatie, jei čia tu, liepk man ateiti pas tave vandeniui“.

Jis atsakė: „Eik!“

Petras, išlipęs iš valtys, ėmė eiti vandens paviršiumi ir nuėjo prie Jėzaus. Bet, pamatęs vėjo smarkumą, jis nusigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko: „Viešpatie, gelbėk mane!“

Tuoju ištiesęs ranką, Jėzus sugriebė jį ir tarė: „Silpnatiki, ko suabejojai?!“ Jiems įlipus į valtį, vėjas nurimo.

Tie, kurie buvo valtyje, pagarbino jį, sakydami: „Tikrai tu Dievo Sūnus!“

ŠV. MAKSIMILIJONAS MARIJA KOLBĖ

Šv. Maksimilijonas Kolbė gimė 1894 metų sausio 8 dieną Lenkijos Zduńska Wola miestelyje religingoje katalikiškoje šeimoje. Buvo pakrikštytas Raimundo vardu, o Maksimilijono vardą priėmė 1910 metais įstojęs į Pranciškonų Konventualų ordiną. Nuo 1912 iki 1918 metų studijavo Romoje. Baigęs studijas, Romoje priėmė kunigystės šventimus. Kaip prisipažino pats šventasis, jo gyvenimo kelią nulėmė paauglystėje turėtas regejimas. Jis regejo Šv. Mergelę Mariją, laikiusią rankose dvi karūnas: vieną baltą, kitą raudoną. Jam buvo paaiškinta, kad baltoji karūna reiškia skaistybę, o raudonoji - kankinystę. Paklaustas, ar nenorėtų bent vienos karūnos, jis atsakė norįs jų abiejų. Nuo tada jis pradėjo rengtis būsimai kankinystei. Grįžęs iš Romos 1919 metais, Lenkijoje ir kituose kraštuose labai uoliai diegė Nekaltai Pradėtosios Mergelės Marijos kultą, nuo 1930 metų šešerius metus praleido apaštalaudamas Japonijoje. Vokietijos naciams okupavus Lenkiją, 1941 metais tėvas Kolbė buvo suimtas ir tų pačių metų gegužės mėnesį uždarytas į Auschwitzo koncentracijos stovyklą. Tėvas Maksimilijonas Kolbė tapo kaliniu numeris 16670. Verčiamas dirbti sunkiausius darbus, kantriai kentė pažeminimus, pasityčiojimus ir visokius nepriteklus, kurių buvo kupinas kalinio gyvenimas nacių konclageryje. Kai 1941 metų liepos paskutinį dieną trys kaliniai pabėgo iš lagerio, buvo nustatyta, kad vienas pabėgusiųjų buvo ir iš 14 bloko, kuriam buvo priskirtas tėvas Kolbė. Konclagerio viršininko sprendimu už vieną pabėgusį dešimt to bloko kalinių buvo pasmerkti myriop bado bunkeryje. Tėvas Kolbė nebuvo įtrauktas į tą sąrašą, bet pasisiūlė mirti už kitą kalinį - Franciszeką Gajowniczeką. Konclagerio viršininkas leido. Franciszekas Gajowniczekas liko gyvas, perėjęs Auschwitzo pragarą jis sulaukė išvadavimo dienos, taip pat dar turėjo laimės dalyvauti tėvo Kolbė beatifikacijos ir kanonizacijos iškilmėse. Jis visuomet buvo dėkingas savo gelbėtojui bei plačiai skelbė jo herojišką artimo meilės poelgį iki pat mirties. Franciszekas Gajowniczekas mirė 1995 metų kovo 13 dieną, sulaukęs 95 metų, praėjus 53 metams nuo anos dienos, kai tėvas Kolbė pasisiūlė už jį numirti bado bunkeryje. Tėvas Maksimilijonas Kolbė bene ilgusiausis iš visų kalinių, dvi savaites, ištvėręs bado bunkeryje, 1941 metų rugpjūčio 14 dieną buvo nužudytas suleidus nuodų injekciją. Jo kūnas buvo sudegintas lagerio krematoriume, o pelenai išbarstyti. Popiežius Paulius VI, 1971 metais kunigą Maksimilijoną Kolbę paskelbė palaimintuoju, o 1982-aisiais, jau popiežius Jonas Paulius II, jį kanonizavo. Maksimilijonas Kolbė į altorių garbę buvo iškeltas ne tik dėl kankinystės. Šventumo vainiko jis nusipelnė jau per savo neilgą gyvenimą. Vienas svarbiausių jo nuveiktų darbų yra lig šiol klestintis Mergelės Marijos kultų platinantis kunigų ir pasauliečių katalikų judėjimas - vadinamieji Nekaltai Pradėtosios Mergelės Marijos riteriai. Tėvas Kolbė prieš karą įkūrė du stambius pranciškonų konventualų ir Nekaltai Pradėtosios garbinimo centrus: vienas jų yra Lenkijoje - Niepakalanow (kuris lenkiškai reiškia Nekaltai Pradėtosios miestelį), kitas Japonijoje, prie Nagasakio. Pastarojo centro japoniškas pavadinimas irgi kartoją Marijos vardą. Ir šandien tame centre Japonijoje dirba pranciškonai, o pastatas stebuklingai liko beveik nepalietas amerikiečiams ant Nagasakio numetus atominę bombą. (Bernardinai.lt)